सुलेमना लिखितं परमगीतं ।

१ प्रथमोऽध्यायः ।

ओष्ठं प्रति समितेः प्रेमादि ।

१ सुलेमनः परमगीतं ॥

२ आननेन स्वकीयेन भवान् मां परिचुम्बतु ।
भवदीयो यतः प्रेमा सुरसो गोस्तनीरसात् ॥

३ त्वदीयोत्तमतैलानां सौरभस्यैव कारणात् ।
अवतारिततैलेन तत्र नाम यतः समं ।
तस्मादेव त्वयि प्रेमा कन्याभिः संविधीयते ॥

४ आकर्ष मां त्वमस्माभिरनुधाविष्यसे तदा ।
स्वकीयान्तःपुरं नीत्वा नृपेणाहं प्रवेशिता ।
उल्लासमेव हर्षञ्च करिष्यामो वयं त्वयि ।
संस्तोष्यामस्तव प्रेम चाधिकं गोस्तनीरसात् ।
इमाः सरलभावेन त्वयि प्रेम प्रकुर्व्वते ॥

५ हे कन्या यिरूशालमीयाः कृष्णाहं किञ्च सुन्दरी ।
केदारीयं यथा दूष्यम् उल्लोचा वा सुलेमनः ॥

६ अहं यत् कृष्णवर्णास्मि लक्षिता च विवस्वता ।
तत्कृते मैव युष्माभिः कुदृष्टिः क्रियतां मयि ॥
मां प्रति क्रोधमालम्ब्य मदीयमातृसूनुभिः ।
अहं नियोजयाञ्चक्रे गोस्तनीक्षेत्ररक्षिणी ।
मम यद् गोस्तनीक्षेत्रं मया तत्तु न रक्षितं ॥

७ हे मदीयहृदः कान्त कुत्र चारयसि व्रजं ।
विश्रामयसि मध्याह्ने कुत्र वा तदुदाहर ।
तावकीनसहायानां यूथानामेव मध्यतः ।
कुतोऽहं पर्य्यटिष्यामि पारक्येव तिरस्कृता ॥

८ हे सुसुन्दरि नारीणां यदि त्वं नहि वेत्सि तत् ।
मेषाणां पदचिह्नानि तर्हि त्वं समनुव्रज ।

चारय खाजवत्सांश्च रक्षिणां शिविरान्तिके ॥
हे मत्कान्ते फिरौणीयरथे या तुरगी मम। ९
उपमां तव कुर्व्वेऽहं तुरगयैव तया सह ॥
शोभां मुक्तावलिभ्यां हि तव गण्डौ प्रगच्छतः। १०
त्वदीयो गलदेशश्च रत्नहारेण राजते ॥
वयं काञ्चनरज्जूंश्च निर्म्मास्यामः कृते तव। ११
स्थाने स्थाने सुदृश्यै र्हि चित्रिता रौप्यवर्त्तुलैः ॥
यावद्राजोपविष्टोऽस्ति भोज्यगेहीयमण्डले। १२
तावन्मम जटामांसी यच्छति स्वीयसौरभं ॥
गन्धरसीयवृक्षस्य गुच्छतुल्यः प्रियो मम। १३
मामकस्तनयो मध्ये यापयिष्यति यामिनीं ॥
ऐङ्गिदोगोस्तनीक्षेत्रं येषां प्ररोहणस्थलं। १४
तेषां कौफरपुष्पाणां गुच्छतुल्यः प्रियो मम ॥
हे प्रिये मम पश्य त्वं सुन्दरी त्वं हि सुन्दरी। १५
कपोतसदृशश्चास्ति तावकं लोचनद्वयं ॥
हे मम प्रिय पश्य त्वं सुन्दरोऽतिमनोहरः। १६
आवयोश्च हरिद्वर्णं शोभते शयनस्थलं ॥
आवयो र्गृहकाष्ठानि भवन्त्येरसपादपाः। १७
देवदारूणि जायन्ते चावयोः पटलं तथा ॥

---

2 २ द्वितीयोऽध्यायः।

खीष्टस्य समितेश्च मिथः प्रेमालापः।

जवाहं शारणीयास्मि पद्मं वा निम्नभूमिजं ॥ १
मध्यतः कण्टकानां हि यथा पद्मं विशोभते। २
मध्यतस्तरुणीनाञ्च तथा मे शोभते प्रिया ॥
मध्य आरण्यवृक्षाणां नागरङ्गो द्रुमो यथा। ३
मध्यतस्तरुणानाञ्च तथा मे राजते प्रियः ॥
परमानन्दिताहञ्च तच्छायायामुपाविशं।
सुस्वादु चाभवत् तस्य फलं मामकतालुनि ॥
भोज्यपानीयगेहस्याभ्यन्तरं नीतवान् स मां। ४

प्रेमरूपो ध्वजस्तस्य भवते च ममोपरि ॥
५ द्राक्षाफलीयपूपै र्मां यूयं कुरुत सुस्थिरां।
नागरङ्गफलैरेव कुरुध्वञ्च सचेतनां।
अहं हृच्छयरोगेण यस्माद् रोगातुराभवं ॥
६ मदीयमस्तकस्याधस्तस्य वामकरः स्थितः।
तस्य दक्षिणहस्तश्च मे परिष्वजते तनुं ॥
७ हे कन्या यिरुशालमीया मृगीभिः शापयामि वः।
अरण्यचारिणीभि र्वा कुरङ्गीभिरिदं वचः।
स्वयं यावत् समुत्थातुं नैवाकाङ्क्षति मे प्रिया।
सा मा प्रबोध्यतां तावत् मा समुत्थाप्यताञ्च सा ॥
८ रवो ऽसौ मत्प्रियस्यैव स आगच्छति पश्य तं।
प्लवमानो महीध्रेषु प्रन्टत्यन् पर्व्वतेषु च ॥
९ प्रियो मे मृगसङ्काश एणा वत्सेन वा समः।
अस्मत्कुड्यस्य पश्चात् स दण्डवत् पश्य तिष्ठति।
आलोकते गवाक्षैश्च जालकैश्च निरीक्षते ॥
१० अभिभाष्य प्रियो मे स मात्विदं वाक्यमब्रवीत्।
हे प्रिये त्वं समुत्तिष्ठ समागच्छ च सुन्दरि ॥
११ पश्यालीतो ऽस्ति हेमन्तः सुदूरं शिशिरो गतः ॥
१२ भूमौ पुष्पाणि दृश्यन्ते गानकाल उपस्थितः।
अस्मद्देशे कपोतस्य कलशब्दो निशम्यते ॥
१३ फलान्युडुम्बरस्यापि सुरसानि भवन्ति हि।
विस्तृण्वन्ति सुगन्धञ्च सपुष्पा गोस्तनीलताः।
एहि प्रिये समुत्थाय समागच्छ च सुन्दरि ॥
१४ हे मदीयकपोति त्वं शैलानां गर्भमाश्रिता।
अद्रीणां वा रहःस्थानं मां स्वरूपं प्रदर्शय।
तावकीनरवस्यापि श्रवणं त्वं प्रयच्छ मे।
यस्मात् तव रवो मिष्टस्त्वद्रूपञ्च मनोहरं ॥
१५ अस्मत्क्षतिकरान् यूयं शृगालान् धर्त्तुमर्हथ।
क्षुद्रास्ते वञ्चकाः किन्तु द्राक्षावल्लीविनाशकाः।
सपुष्पाः सन्ति चास्माकं सर्व्वा द्राक्षालताः किल ॥
१६ प्रियो मम ममैवास्ति तदीयैवाहमस्मि च।

पद्मानामेव मध्ये स खीयं चारयति व्रजं॥
यावन्न वासरो भाति न च छाया प्रलायते। १७
तावदेव कुरुष्व त्वं प्रति मां पुनरागमं॥
हरिणस्यैव सादृश्यं भवता समवाप्यतां।
छिन्नयुक्ताद्रिशृङ्गस्यकुरङ्गशावकस्य वा॥

---

3 ३ तृतीयोऽध्यायः।

समिते दुःखं श्लिष्टे च श्लाघनं।

स्वशय्यायां मया रात्रौ हृत्कान्तो मे गवेषितः। १
कृतं गवेषणं किन्तु स मया नह्यलभ्यत॥
अहमुत्थाय मार्गेषु पुर्य्याः प्रङ्गाटकेषु च।
पर्य्यटन्ती करिष्यामि हृत्कान्तस्य गवेषणं।
कृतं गवेषणं किन्तु स मया नह्यलभ्यत॥
नगरे पर्य्यटन्तस्तु रक्षिणो मामवाप्नुवन्। ३
किं दृष्टो मम हृत्कान्तो युष्माभिः पुररक्षिणः॥
तान् विहाय प्रगत्याल्पं हृत्कान्तो ऽधिगतो मया। ४
मया स च धृतो यावत् मां मातुर्न नयेद् गृहं।
मज्जनन्याश्च शुद्धान्तं तावद् विरक्ष्यते नहि॥
हे कन्या यिरुशालमीया मृगीभिः शपयामि वः। ५
अरण्यचारिणीभि र्वा कुरङ्गीभिरिदं वचः।
स्वयं यावत् समुत्थातुं नैवाकाङ्क्षति मे प्रिया।
सा मा प्रबोध्यतां तावत् मा समुत्थाप्यताञ्च सा॥
कासौ धन्वत आयाति धूमस्तम्भगणोपमा। ६
धूपेन वासिता सम्यग् रसगन्धस्य कुन्दुरोः।
अन्येषां सकलानाञ्च द्रव्याणां गन्धजीविनः॥
शिविकासौ सुलेमानः पश्य तस्याश्चतुर्द्दिशि। ७
स्थिताः षष्टि र्महावीरा इस्रायेलीयवंशजाः॥
खड्गं धरन्ति ते सर्व्वे समरार्थं सुशिक्षिताः। ८
ऊरौ बद्धाश्च सर्व्वेषां निस्त्रिंशा नैशसंशयात्॥
स्वकृते शिविकामेकां सुलेमान् पृथिवीपतिः। ९

लिबानोनीयकाष्ठेन यत्नतो निरमापयत् ॥
१० स्तम्भांश्चकार रूप्यीयान् आलम्बं स्वर्णनिर्म्मितं ।
उपवेशार्थकं स्थानं कृष्णलोहितवस्त्रकं ।
तदीयमध्यभागस्तु पुष्पालङ्कृतवस्त्रवत् ।
यिरूशालमीयकन्यानां प्रेमभावेन संस्तृतः ॥
११ कन्याः सीयोनवासिन्यो यूयं निष्क्रम्य गेहतः ।
निरीक्षध्वं सुलेमानं नृपं किरीटधारिणं ।
वैवाहिकदिने तस्य चित्तहर्षकवासरे ।
तस्य माता किरीटेन तेन तं पर्य्यभूषयत् ॥

---

4 ४ चतुर्थोऽध्यायः ।

समितिं प्रति खीष्टस्य प्रेम ।

१ पश्य त्वं सुन्दरी कान्ते त्वं पश्यातीव सुन्दरी ।
शिरःप्रच्छादनीपश्चात् नेत्रे कपोतयोः समे ।
गिलियद्गूधरालम्बाजकवत् तव कैशिकं ॥
२ दन्तास्ते क्षुत्तलोमानां मेषीणां निवहोपमाः ।
क्षालनादुद्भजन्तीनां सापत्यानां यमार्भकैः ।
यासां मध्यत एकापि निःसन्ताना न विद्यते ॥
३ शोणसूत्रवदोष्ठौ ते वक्त्रञ्चातिमनोरमं ।
शिरःप्रच्छादनीपश्चात् गण्डौ दाडिमखण्डवत् ॥
४ दायूदीयोच्चप्रासादो यो ऽस्त्रागाराय निर्म्मितः ।
यत्र विद्यन्त उद्बद्धाः सहस्रं फलका नृणां ।
वीराणामेव चर्म्माणि त्वत्कण्ठस्तेन सन्निभः ॥
५ चरतो यौ च पद्मेषु यमजौ मृगशावकौ ।
सदृशं हि तयोरेव तावकीनस्तनद्वयं ॥
६ यावन्न वासरो भाति न च छाया पलायते ।
आश्रयिष्याम्यहं तावद् गन्धरसीयपर्व्वतं ।
कुन्दुरुवासितञ्चापि गमिष्यामि शिलोच्चयं ॥
७ प्रिये त्वं सर्व्वथा चार्व्वी त्वयि दोषो न विद्यते ॥
८ हे कन्ये त्वं समागच्छ लिबानोनान्मया सह ।

लिबानोनान्मया सार्द्धं त्वं समागन्तुमर्हसि।
अमानाख्यगिरेः शृङ्गं सिनीर्हर्मोणयोरपि॥
शिखरावधितिष्ठन्ती किं वा केशरिणां गुहाः।
व्याघ्रसेवितशैलान् वा त्वं निरीक्षितुमर्हसि॥
हे मद्भगिनि हे कन्ये त्वमहार्षी मनो मम। ९
एकेन तव नेत्रेण व्यपाहार्षी मनो मम।
त्वदीयकण्ठभूषाया एकेन शृङ्खलेन वा॥
हे मद्भगिनि कन्ये त्वत्प्रेम कीदृङ्मनोहरं। १०
कीदृक् ते सुरसं प्रेम श्रेष्ठं द्राक्षारसादपि।
गन्धद्रव्याच्च सर्व्वस्मात् तव तैलं ससौरभं॥
हे कन्ये पुष्पनिर्य्यासः क्षरत्योष्ठद्वयात् तव। ११
विद्येते मधुदुग्धे च त्वदीयरसनातले।
गन्धस्त्वदीयवस्त्राणां लिबानोनीयगन्धवत्॥
हे मद्भगिनि कन्ये त्वं संरुद्धोपवनोपमा। १२
संरुद्धोत्सस्य तुल्या त्वं प्रहे मुद्राङ्कितस्य वा॥
रोपिताश्च तवोद्याने दाडिमाः सुफलप्रदाः। १३
कोफराख्यानि पुष्पाणि जटामांसीद्रुमैः सह॥
जटिला कुङ्कुमं चोचं सुगन्धिवल्कलस्तरुः। १४
धूपोत्पादकवृक्षाश्च तथा गन्धरसागुरू।
गन्धद्रव्याणि मुख्यानि सकलान्येव सन्ति हि॥
उद्याने स्थित उत्सो यः स चामृतपयःप्रहिः। १५
लिबानोनीयतोयानां स्रोतसा वा समो भवेत्॥
जागृह्युत्तरवायो त्वं एहि त्वं दक्षिणानिल। १६
वहतो मामकोद्याने विस्रवेत् तस्य सौरभं॥
आगमच्च निजोद्याने प्रकरोतु मम प्रियः।
सुखादून्युपभुङ्क्ताच्च तदीयानि फलानि सः॥
हे मद्भगिनि कन्ये ऽहं निजोद्यानं समागतः। १७
निजबोलादिसामोदद्रव्याणि प्रचिनोमि हि।
मधुवासेन सार्द्धञ्च चूषामि स्वीयमाक्षिकं।
दुग्धेन सहितं स्वीयं पिबामि द्राक्षिकं रसं॥
बन्धवो यूयमप्यूर्ध्वं पीत्वा तृप्यत हे प्रियाः॥

5

५ पञ्चमोऽध्यायः ।

ख्रीष्टस्य समितेश्च मिथो व्यवहरणं तयोः सौन्दर्य्यञ्च ।

१ निद्रितासमहं किन्तु मनो ऽतिष्ठत् सुजागरं ॥
२ अश्रौषन्त्वाम्रतो द्वारं स्वप्रियस्य रवं तदा ।
हे स्वस मम हे कान्ते हे कपोत्यनघे मम ।
मत्कृते मोचय द्वारं तोयेनार्द्रं शिरो मम ।
मूर्द्धजा मम पूर्णाश्च रजनीजलबिन्दुभिः ॥
३ वसनं त्यक्तवत्यस्मि वसिष्ये तत् कथं पुनः ।
पादौ क्षालितवत्यस्मि कथं लेप्स्यामि तौ पुनः ॥
४ मम प्रियो गवाक्षेण तदा प्रासारयत् करं ।
अभवत् करुणार्द्रञ्च तमुद्दिश्य ममान्तरं ॥
५ प्रियं प्रवेशयिष्यन्ती चोदतिष्ठमहं ततः ।
कराभ्यामङ्गुलीभ्याञ्च मम गन्धरसो ऽक्षरत् ।
अर्गलस्यापि कर्णेषु ततो गन्धरसो ऽस्रवत् ॥
६ स्वप्रियस्य निमित्तञ्च द्वारं मोचितवत्यहं ।
मामकीनप्रियः किन्तु प्रस्थायापगतस्तदा ।
तदीयालापकाले ऽहं गतासं हृतबुद्धितां ।
पश्चाद् अन्वेषणं कृत्वा सम्प्राप्तः स मया नहि ।
उच्चैस्तञ्च समाहूय न लब्धं किञ्चनोत्तरं ॥
७ नगरं पर्य्यटन्तस्तु रक्षिणो मामवाप्नुवन् ।
ते नरास्ताडयित्वा माम् अकुर्व्वन् क्षतसङ्कुलां ।
प्रावृतं मम शीर्षाच्च हृतं प्राचीररक्षिभिः ॥
८ हे कन्या यिरूशालमीया इदं वः शापयाम्यहं ।
मम प्रियतमं यूयं यदि कुत्राप्यवाप्नुथ ।
किं तं वक्ष्यथ तर्ह्येतद् यत् प्रेम्णा पीडितास्म्यहं ॥
९ तव प्रियतमो ऽन्यस्मात् प्रियात् केन विशिष्यते ।
त्वं हे सुन्दरि नारीणाम् अस्मांस्तद् वक्तुमर्हसि ।
तव प्रियतमो ऽन्यस्मात् प्रियात् केन विशिष्यते ।
ईदृशं शपथं यत् त्वम् अस्मान् शापितवत्यसि ॥
१० गौराङ्गो ऽरुणवर्णश्च सो ऽस्ति प्रियतमो मम ।

अयुतस्यापि मध्ये च प्रमुखः प्रतिभाति सः॥
निर्म्मलेन हिरण्येन समानं तस्य मस्तकं। ११
विटपस्य समं कैश्यं श्यामलं द्रोणकाकवत्॥
नेत्रे कपोतयोस्तुल्ये स्थितयोः सरितस्तटे। १२
स्रातयो र्धेनुकादुग्धे सुभिक्षस्थलवासिनोः॥
तद्गण्डौ जटिलाश्रेण्यौ किं वा गन्धिलताग्रहे। १३
अधरौ तस्य पद्मे द्वे द्रववोलविसर्जके॥
करौ स्वर्णनलौ तस्य खचितौ हरिताश्मभिः। १४
तत्कुक्षिः शिल्पकर्म्मैकं गजदन्तेन निर्म्मितं।
मणिभि र्नीलकान्तैश्च भूरिशः परिशोभितं॥
द्वावूरू तस्य च स्तम्भौ श्वेतप्रस्तरनिर्म्मितौ। १५
स्वर्णमयेषु पादेषु बद्धमूलौ सुनिश्चलं।
लिवानोनोपमं रूपं श्रेष्ठमेरुसदृक्षवत्॥
मुखं तस्य सुमिष्टञ्च साकल्यं हर्षदायि च। १६
हे कन्या यिरुशालमीयाः स प्रियो मे स मे सखा॥

---

6 ६ षष्ठोऽध्यायः।

समितेः सौन्दर्य्यवर्णनं।

हे सुसुन्दरि नारीणां गतः कुत्र प्रियस्तव। १
कां दिशं सम्मुखां कृत्वा प्रस्थितः स प्रियस्तव।
त्वया सार्द्धं करिष्यामो वयं तस्य गवेषणं॥
उद्यानेषु विहारार्थं पद्मानां सञ्चयाय च। २
मम प्रियो निजोद्यानं जटामांस्यावली गतः॥
अहं स्वीयप्रियस्यास्मि ममैवास्ति च मे प्रियः। ३
मध्यतः पद्मपुष्पाणां विहारं प्रकरोति सः॥
हे मामकीनकान्ते त्वं तिर्षावत् सुमनोहरा। ४
यिरुशालमवच्चार्व्वी ध्वजिनीव भयङ्करी॥
वारय स्वाक्षिणी मत्तो ताभ्यां यतोऽहमुद्विजे। ५
गिलियद्भूधरालम्बाजकवत् तव कैशिकं॥

६ मेषीणां निवहेनैव सदृशा दशनास्तव।
क्षालनादुद्भजन्तीनां सापत्यानां यमार्भकैः।
यासां मध्यत एकापि निःसन्ताना न विद्यते॥
७ शिरःप्रच्छादनीपश्चात् गण्डो दाडिमखण्डवत्॥
८ सन्ति षष्टि र्महिष्यश्च सन्त्यशीतिरुपस्त्रियः।
युवतीनामनूढानां सङ्ख्या नैव च गण्यते॥
९ एका किन्तु कपोती मे सा च शुद्धमति र्मम।
स्वमातु र्दुहितैका सा स्वजनन्याश्च नन्दनी।
लब्धे च दर्शने तस्याः कन्या धन्यां वदन्ति तां।
महिष्य उपपत्न्यश्च तत्प्रशंसाञ्च कुर्व्वते॥
१० प्रभात्यरुणवत् कासौ सुन्दरी चन्द्रमा इव।
विवस्वानिव शुद्धा च ध्वजिनीव भयङ्करी॥
११ प्रफुल्लास्ति न वा द्राक्षा सपुष्पा दाडिमा न वा।
तद् द्रष्टुं निम्नभूमेश्च हरिभूषां निरीक्षितुं।
गममक्षोडवृक्षाणाम् उद्याने कृतवत्यहं॥
१२ यावचान्यमनस्कासं तावत् स्वीयातिवाञ्छया।
अहमस्मीनदीवीयरथानां वेगमाप्रवं॥
१३ प्रत्येहि हे शुलम्मीये परावर्त्तस्व नः प्रति।
परावर्त्तस्व यस्मात् त्वाम् आलोकिष्यामहे वयं॥
तामालोक्य शुलम्मीयां किं प्रतीक्षध्वमीक्षितुं।
यात्रां स्वर्गीयदूतानां सदृशीं महनायिमः॥

---

७ सप्तमोऽध्यायः।

समितेः सौन्दर्य्यं क्रीष्टं प्रति प्रेम च।

१ राजकुमारि पादौ ते शोभेते किमुपानहोः।
भूषणं कटिदेशस्ते कराभ्यां शिल्पिनः कृतं॥
२ त्वन्नाभि र्वर्त्तुलः कंसः सुधया न विवर्जितः।
त्वत्कुक्षिः शस्यगुच्छश्च पद्मप्राचीरवेष्टितः॥
३ तावकौनस्तनावेण्या यमशावकयोः समौ॥

गजदन्तमयः स्तम्भो गलदेशस्त्वदीयकः। ४
विद्येते यौ च हिश्वोने वात्रव्वीमीयगोपुरे।
जलाधारौ तयोस्तुल्ये भवतस्तव लोचने।
स्थितं यच्च लिवानोने दम्मेषकस्य सम्मुखं।
तेनोच्चेन गृहेणैव सदृशी तव नासिका॥
अद्रिणा कर्म्मिलाख्येन तुल्यं शीर्षं तवोपरि। ५
तव मूर्द्धजपाशाश्च वार्त्ताकीवर्णसूत्रवत्।
महीपालश्च तैः पाशै र्धृतस्तिष्ठति वन्दिवत्॥
आः प्रिये स्वीयकान्त्या त्वं किं रम्या किं मनोहरा॥ ६
तव खर्ज्जूरवन्मूर्त्तौ फलगुच्छाविव स्तनौ॥ ७
अहं खर्ज्जूरमारुह्य तच्छाखा धर्त्तुमर्थये। ८
तव स्तनद्वयञ्चास्तु द्राक्षाफलीयगुच्छवत्।
गन्धस्त्वन्नासिकायाश्च नागरङ्गफलोपमः॥
तव तालु भवेत् तुल्यम् उत्तमेन मदेन च। ९
स्वीयप्रियस्य तुष्ट्यर्थं यथाभीष्टं प्रसर्पता।
आलापाय शयानानाम् ओष्ठविमोचकेन च॥
अहं स्वीयप्रियस्यास्मि मयि तस्यास्ति लालसा॥ १०
हे मत्प्रिय समागच्छ यावः संवसथं प्रति। ११
तत्र ग्रामेषु चावाभ्यां रजनी यापयिष्यते॥
प्रत्यूषे च समुत्थाय द्राक्षाक्षेत्रं व्रजिष्यते। १२
प्रफुल्लास्ति न वा द्राक्षा कुसुमं प्रस्फुटं न वा।
सपुष्पा दाडिमाः सन्ति न वेत्यालोकयिष्यते।
तत्रैवाहं निजप्रेम त्वां भोजयितुमुद्यता॥
दूदाफलानि यच्छन्ति स्वगन्धं प्रीतिवर्द्धकं। १३
आवयोश्च गृहद्वारे सुस्वादूनि फलानि हि।
नानाविधानि विद्यन्ते पुराणानि नवानि च।
निहितानि मया तानि त्वदर्थं हे मम प्रिय॥

---

8 ८ अष्टमोऽध्यायः ।

खीष्टं प्रति समितेः प्रेम प्रार्थना च ।

१ कुतस्त्वं नासि मद्भ्राता मन्मातस्तन्यपायितः ।
पथि त्वां तर्हि सम्प्राप्य मया त्वच्चुम्बने कृते ।
अवज्ञा मां समुद्दिश्य नाकारिष्यत मानवैः ॥

२ अहमेव भविष्यामि तव मार्गप्रदर्शिका ।
मातुर्गेहं मया नीतस्त्वञ्च मां शिक्षयिष्यसि ।
पाययिष्याम्यहं त्वाञ्च मदमार्द्रकमिश्रितं ।
खीयदाडिमवृक्षस्य फलेभ्यश्चोद्धृतं रसं ॥

३ मदीयमस्तकस्याधस्तस्य सव्यः करः स्थितः ।
तस्य दक्षिणहस्तश्च खजते मामकीं तनुं ॥

४ हे कन्या यिरूशालमीयाः शपथं कारयामि वः ।
स्वयं यावत् समुत्थातुं नैवाकाङ्क्षति मे प्रिया ।
सा मा प्रबोधयतां तावत् मा समुत्थाप्यताञ्च सा ॥

५ कासौ धन्वत आयात्यालम्बमाना निजप्रियं ।
अधस्तान्नागरङ्गस्य मया त्वं हि प्रबोधितः ।
त्वां तत्राजीजनन्माता तत्र प्रासोष्ठ ते प्रसूः ॥

६ मुद्रावद् धर मां चित्ते मुद्रावद् धर मां भुजे ।
बलीयान् मृत्युवत् प्रेमा कालवच्चोग्र उज्ज्वलः ।
तप्ताङ्गारास्तदङ्गारा उच्छिखा अतिमानुषं ॥

७ प्रेमवह्निमयां राशिं न निर्व्वापयितुं क्षमः ।
नैव घोरस्रवन्तीनां वेलयाप्लाव्यते स वा ।
प्रेम क्रेतुं स्वगेहस्थं सर्व्वस्वं चेत् त्यजेन्नरः ।
अवज्ञा केवलं तर्हि सकलैः प्रकरिष्यते ॥

८ विद्यते ऽल्पवयस्कैका श्वसाजातस्तनावयोः ।
तस्या अस्मद्भगिन्यास्तु सम्बन्धदिवसो यदा ।
आयास्यति कृते तस्याः किं करिष्यावहे तदा ॥

९ सा चेद् भित्तिस्तदा तस्यां रौप्यदुर्गं निचीयतां ।
सा चेद् द्वारं कपाटेन रुध्यतामैरसेन तत् ॥

१० अहं भित्तिस्वरूपास्मि दुर्गवच्च मम स्तनौ ।

तस्मात् तदीयदृष्ट्याहं जातानुग्रहभाजनं ॥
द्राक्षाक्षेत्रं सुलेमानो बालहामोन्यविद्यत। ११
करेषु रक्षिणां तच्च द्राक्षाक्षेत्रं समर्पितं।
मुद्रासाहस्रमेकैकस्तत्फलार्थमदत्त च ॥
मामकं गोस्तनीक्षेत्रं विद्यते मम सम्मुखे। १२
मुद्राणां यत्तु साहस्रं हे सुलेमान् तवैव तत्।
शतद्वयञ्च मुद्राणां भवेत् तत्फलरक्षिणां ॥
श्रूयते त्वद्रवो मित्रै र्हे उद्याननिवासिनि। १३
ममापि श्रवणं तस्य त्वमनुज्ञातुमर्हसि ॥
हे मत्प्रिय पलायस्व गन्धवृक्षैः सुवासिते। १४
गिरावेण्या भवेस्तुल्यो हरिणीशावकेन वा ॥